

den Procent, man tager gjennem denne Skat, bliver en Smule større. Skulle vi have en Indkomstskat, kunne vi ligesaagodt igjennem den tage $1\frac{1}{2}$ til 2 Millioner som 1 Million. Jeg skal slutte med, at jeg naturligtvis anseer det for rigtigt at stemme for dette Lovforslags Overgang til 2den Behandling; men jeg har ikke det mindste Haab om, at der vil fremkomme nogen brugelig Lov af en Forhandling om det os her forelagte Lovudkast.

Fallesen: Det er navnlig et enkelt Punkt, som jeg ønsker at udtale mig om, men førend jeg gaar over dertil, skal jeg tillade mig et Par mere almindelige Bemærkninger. Hver Gang der er Tale om Paalæg af en ny Skat, kan man være sikker paa, at visse bestemte Spørgsmaal altid blive reiste. Saaledes det Spørgsmaal: Hvem betaler Skatten? At besvare dette, anseer jeg nu for langt vanskeligere, end flere ærede andre Talere synes at gjøre, idet jeg troer, at baade locale Forhold, Sædvane, Vedtægter, ja, at endog reent personlige Egenstaber ville kunne faae Indflydelse paa, om Besvarelsen skal gaae i den ene eller den anden Retning. Et andet Spørgsmaal er altid Billigheds- eller Ubilligheds-spørgsmaalet; man siger, at denne eller hiin Samfundsclasse staaer i en nærmere eller skadeligere Forbindelse med Skatteobjectet, at det er uretfærdigt at lægge Skatten netop paa denne Samfundsclasse, at her bør den ikke blive paalagt, o. s. v. Dette kan ikke undgaaes, saa ofte der er Tale om Paalæg af nye Skatter. Endelig er det en Selvfølge, at hver Gang kommer Spørgsmaalet om en Indkomstskat frem. Jeg hører nu til dem, der ere af den Overbeviisning, at det er umuligt at faae en god, en fortrinlig, en retfærdig Indkomstskat, og netop derfor er jeg en Modstander af denne Skat. Jeg anseer den for uhyggelig og demoraliserende, og jeg kan ikke, i det Mindste ikke i Dieblicket, tænke mig en Indkomstskat af en saadan Veffaffenhed, at jeg kunde gaae ind derpaa. Fremfor en Indkomstskat foretrækker jeg en directe Skat. Jeg taler ikke om en Skat som den her i Lovudkastet, der kun rammer en Deel af Befolkningen, den billigere jeg ikke; men om en directe Skat, s. Ex. som Byningskatten, — selvføl-

gelig ikke aldeles en saadan, paa ingen Maade; det er kun for at antyde min Tanke og den Retning, jeg har for Die, at jeg nævner Byningskatten, jeg mener den, som blev vedtagen her i Juni 1850. Denne Skat stræbte i det Mindste efter at ramme den hele Befolkning, og det er det, jeg netop ønsker maatte kunne skee. Nu er det ganske vist, at ved en saadan Skat vil man ogsaa komme til at ramme ulige og vil fremkalde Klager baade fra den ene og fra den anden Side, men jeg gjentager med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), med hvem jeg ellers ofte er uenig, at den store Fordeel have dog directe Skatter, at, naar der er gaaet en Generation, naar den Eiendom, som Skatterne ere paalagte, har været Gjenstand for Salg, saa er det forbi, saa kan den Vedkommende ikke klage over nogensomhelst Skat. Skatten er et Kov fra den første Besidder, men siden, naar Eiendommen har skiftet Eier, falder Skatten bort. Denne Bemærkning gjorde det ærede Medlem ogsaa anvendelig paa Hartkornet, og jeg maa tillade mig at hittede overfor de Herrer, der ledsagede Anvendelsen med et Slags ironisk Hjør, at det, at Hartkornsskatten til Staten er en Prioritet, efter min Opfattelse er fuldstændig rigtigt. Jeg kunde endogsaa tænke mig Forholdet saaledes, at det var en Fordeel at have denne Prioritet. Det berøer aldeles simpelt paa, hvilken Rente man under visse Forhold kan have af sine Penge. Dersom en Eiendom har at udrede 400 Rd. i Skatter, og man af den Grund giver 10,000 Rd. mindre for den, end den vilde koste, hvis den slet ingen Skatter havde, er det jo meget muligt, at man for de 10,000 Rd., som man har faaet den billigere, kan kjøbe en anden Eiendom, der kan give En s. Ex. 5 eller 6 pCt. af Ens Penge. Efter denne Betragtning vilde Skatterne alfsaa kunne være en Fordeel. Smidlertid, det er ikke værd at komme ind paa dette Spørgsmaal; det er jo Noget, man aldeles ikke holder af at høre her. Men det vil jeg haabe, man vil indrømme med Hensyn til de directe Skatter, at, naar Aartier ere forsvundne, ere ogsaa Klagerne derover tildeels forsvundne, og at det er en Grund til at holde paa de directe